

ÅSA LARSSON • INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

PAX

EL GRIM

Estrella Polar

Llibre II

El grim

Åsa Larsson i Ingela Korsell

Henrik Jonsson

Traducció de Marc Delgado

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *Grimmen*

Publicat amb l'acord d'Ahlander Agency

© de la traducció, Marc Delgado i Casanova, 2015

© Åsa Larsson i Ingela Korsell, 2014

© de la il·lustració, Henrik Jonsson, 2014

© de la foto dels autors, Thron Ullberg

© de les característiques d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellaporlar.cat

Primera edició: maig del 2015

Fotocomposició: Víctor Igual

ISBN: 978-84-9057-861-2

Impressió: Limpergraf

Dipòsit legal: B. 7.332-2015

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

El borni	11
Geocerca	20
Batalla de menjar i màgia	26
Tens gana?	33
Què hem dit sobre mentir, Alrik?	38
En Damir	45
El millor regal, no?	49
Una broma	58
Jo hi torno	61
Avui ve la mare!	64
Un perill real	69
<i>Happy birthday</i>	71
Coneix el teu enemic	76
Berrugues al cul	81
Abans no t'obri el cap!	90
Ningú no vol aquests nois aquí!	93
Fi com la seda	99
Ocell, peix i barba de la Laylah	104
Calem foc a aquest gos assassí!	111
Derrota el teu enemic sense presentar batalla	114
Tendons d'ós	118

Maleït mocós d'Estocolm	125
Un depredador dins de la biblioteca	131
És un farsant	137
Respon! Si us plau!	144
Viggo, on ets?	151
El grim	155
Vinga, quisso fastigós!	161
Deixa anar el meu germà!	164
Es recargola, es retorça i esgarrapa	169
Les tombarelles mortals	172

CAPÍTOL 20

El borni

En Viggo corre entre els arbres enmig de la foscor. Al bosc hi ha alguna cosa. Un ésser amb urpes esmolades com ganivets. N'han vist les traces i saben que és a prop. Dins l'estómac, la por se li recargola com una serp. El seu germà gran, l'Alrik, el segueix a tota velocitat.

On són l'Estrid i en Magnar? En Viggo gira el cap. S'han quedat enrere. Són vells. No corren tan de pressa. La distància entre tots quatre s'ha fet considerable. Però ara ja poden veure la cabana on viu el germà d'en Magnar i l'Estrid.

Si us plau, que hi hagi algú a dins i que els pugui obrir la porta.

Per fi, hi arriben. En Magnar es posa les mans als genolls i intenta recuperar l'alè. L'Estrid truca amb força a la porta, però ningú no respon.

En Viggo mira al seu voltant. Pertot arreu s'amunteguen trastos vells. Neveres que no funcionen, cotxes sense rodes, piles de ferralla que s'aixequen com esquellets antics per damunt de l'herba i pneumàtics enormes apilats els uns sobre els altres. Un grapat de coses inserbibles.

A en Viggo l'assalta la curiositat i gairebé s'oblida de la por que fa un instant el dominava. Estudia amb els dits un objecte estrafolari que sembla alguna mena d'invent, però no és capaç d'endevinar per a què pot servir.

Ben a prop s'aixeca una altra caseta i, just al costat, hi ha un tractor. En Viggo pensa que si aconsegueix enfilarse a la roda, podrà pujar al sostre del vehicle. I des d'allà, d'un salt, arribarà a la teulada de la casa. Potser. Si fos el seu fort això d'escalar i saltar, és clar. I, de fet, en Viggo en sap molt. En realitat, ho fa de meravella. Decideix, doncs, intentar-ho i surt corrents en direcció a la caseta.

—No hi viu ningú —diu l'Estrid.

—Només hi vull donar una ullada —diu en Viggo, i fa la volta al tractor.

De sobte, de cua d'ull veu alguna cosa. Què és això que acaba de deixar enrere?

Es gira d'una revolada. Algú s'amaga a l'ombra que hi ha entre una pila de teules i una arada rovellada. Algú que es cobreix amb una caputxa fosca. La cara no és humana! No té ulls! Només dues conques buides.

La figura allarga una mà escanyolida cap a en Viggo i de la boca li surt un ronc rogallós.

—Grrrr!

En Viggo intenta cridar. Però el xiscle se li ofega dins la gola. No pot respirar.

L'ésser sense ulls avança una passa cap a ell. Aleshores en Viggo és capaç de moure's una altra vegada. I es posa a cridar com un posseït.

I xiscla i xiscla. L'Estrid, en Magnar i l'Alrik apareixen immediatament al seu costat. L'Estrid també crida, però no perquè estigui espantada, està furiosa.

—Henry! —brama—. Què carai et penses que estàs fent?

Amb una estrebada, li treu la caputxa. En Viggo deixa de cridar. Ara s'adona que es tracta d'un home de l'edat de l'Estrid i en Magnar. Un dels ulls és realment un forat buit. Però l'altre és completament normal, tot i que el vell s'ha posat alguna mena de pasta negra al voltant. Quan el tanca, sembla com si tampoc no en tingués.

—Us presento el nostre germà Henry —diu en Magnar—. La gent l'anomena Henry Hola-hola perquè...

—Hola, hola —fa en Henry.

—...perquè sempre diu «hola, hola» —continua en Magnar, i posa una mà damunt de l'espatlla del seu germà.

—Posa't l'ull, Henry! —li mana l'Estrid.

En Henry es passa la mà per la closca pelada i posa cara d'avergonyit. S'introdueix la mà a la butxaca i en treu un ull de porcellana, que es col·loca a la conca buida.

En Viggo no treu els ulls del damunt del vell.

—Hola, hola —repeteix en Henry—. Perdona, noi. No tenia la intenció d'espantar-te. O potser sí. Però no hi he reflexionat gaire.

—Doncs alguna vegada ho hauries de provar —etziba l'Estrid—, això de reflexionar abans de fer les coses.

—Coi de iaio! —crida de cop i volta en Viggo—. Coi de vell del dimoni!

—Viggo... —diu en Magnar per tranquil·litzar-lo, però el noi no es deixa calmar.

—Et penses que ets molt divertit, oi? —xiscla—. T'agrada, això d'espantar criatures?

Per damunt dels seus caps se sent una veu estrident i excitada.

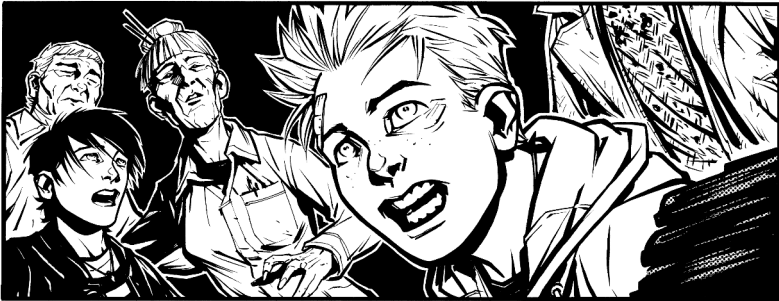
—Sííí! Espantar criatures! Divertit!

De la teulada de la casa, els arriba la remor de corre-disses. Sembla com si unes rates enormes s'hi haguessin enfilat i es belluguessin per les teules.

—Què és això? —exclama l'Alrik.

—*Imps!* —panteixa en Magnar.

I, de sobte, a la teulada apareixen tres monstres. Són grossos com gats i corren sobre dues cames com les persones. Però s'ajuden amb uns braços llargs que els

arriben fins als peus. La remor de les urpes que esgarra-pen les teules mentre les bestioles corren amunt i avall fa que a l'Alrik i en Viggo se'ls posi la pell de gallina. Tenen els cranis aplanats i uns ulls negres i infernals. Sense orelles. Sense nas. Només uns forats que s'endinsen en el crani. Ara parlen tots a la vegada.

—El sopar, sereu vosaltres!

—Matar-vos a tots, farà la bèstia!

En Viggo mira espantat al seu voltant. Estan parlant de l'ésser que hi ha al bosc? Els llums a l'exterior de les dues cases no serveixen de gaire. La lluna brilla, però entre els arbres la foscor és espessa. Pot ser que aquells *imps* vegin alguna cosa que ell no és capaç de veure? O potser és que senten l'olor d'aquell monstre?

—Sang! —udolen aquells éssers—. Saaaaang!

Llisquen de panxa fins a la canal que recull l'aigua, es passen la llengua per les dents esmolades i amb les urpes intenten esgarrapar en Viggo, que és a prop de la paret. D'un salt, el nen se n'aparta de pressa.

—Bèsties del dimoni! —remuga en Magnar.

—Amb aquest rebombori, sigui el que sigui que hi hagi al bosc, aviat se sentirà atret cap aquí —diu l'Es-trid, en veu baixa.

—Per si sols són capaços de matar un gos petit —diu en Magnar—. Però quan van en colla són molt peril·losos. Jo no m'atreveria a enfrontar-me tot sol a aquests tres junts. Com a mínim, desarmat.

—Però què són? —pregunta en Henry Hola-hola.

—*Imps* —diu en Magnar—. Són...

Però l'interromp l'espetic d'alguna cosa que es fa miques darrere de l'Alrik. Un dels *imps* li ha llançat una teula i no ha fet diana per un pèl.

—Compte! —cria en Viggo, perquè en aquell mateix instant el segon *imp* ha aconseguit arrencar una altra teula i la tira contra ells.

Les bestioles comencen a treballar en equip. Un dels monstres va passant teules als altres dos, que són al damunt de la canal d'aigua i les llancen amb destresa. Riuen i se'n mofen. Les cues primes fuetegen l'aire de plaer.

Però, de cop i volta, se sent un cop i un dels *imps* surt volant per l'aire i s'estavella contra terra.

És l'Estrid, que ha aconseguit un bastó llarg de color taronja. Un d'aquells pals que es claven a la neu a banda i banda de les carreteres perquè els cotxes sàpiguen on és la cuneta. Si l'Estrid és bona en alguna cosa, és justament en la lluita amb vares i bastons. L'Alrik i en Viggo ja ho han pogut veure abans.

A les mans expertes de l'Estrid, el pal fendeix l'aire, brunzeix com les aspes d'un helicòpter.

Pam!, fa la vara quan la vella tomba un altre *imp* abans que ningú hagi tingut temps ni tan sols de parpel·lejar. A terra ja hi ha dues d'aquelles bestioles, completament immòbils.

El tercer *imp* es troba fora de l'abast del bastó de l'Estrid. Com un llampec, s'enfila per la xemeneia, però

ara l'Alrik ha tingut temps de reaccionar. Agafa un parell de fragments de teula de la mida adequada i els llança contra el monstre.

Diana! L'*imp* cau per l'altre costat de la teulada. L'Estrid dóna la volta a la casa a tota velocitat.

La resta la segueixen sense perdre temps. I es planten al seu costat just en l'instant que la vella esclafa la bestiola amb la bota feixuga.

En Viggo sent que algú li toca l'espatlla. Quan es gira, es topa amb un *imp* a menys d'un pam de la cara.

Està a punt de posar-se a cridar de nou, però s'adona que és en Henry Hola-hola, que ha agafat un dels monstres morts i el subjecta per la pell del clatell.

—Ha, ha! —riu en Henry Hola-hola—. Aquest és el teu amic, oi? El que ha estat a punt d'esgarrapar-te, oi? Si se n'hagués sortit, t'hauries quedat borni com jo, oi?

En Henry obre la boca per afegir alguna altra cosa, però en Viggo li clava un cop fort al pit. L'Alrik s'adona que el seu germà té els ulls plens de llàgrimes. A continuació, el nen fa mitja volta i s'allunya corrent d'allà.

—No! —crida l'Alrik—. No marxis... Pot ser perillós! Espera!

És ben típic d'en Viggo, això de fugir corrents. Que no recorda que hi ha una criatura al bosc? Acaba de matar un cérvol. Pot destrossar un nen petit en un segon!

—Tot això és culpa teva —etziba a en Henry Holahola.

I surt a tota velocitat darrere del seu germà. Corre tan de pressa com pot. No s'atreveix a cridar. Qui sap què s'amaga darrere d'aquells troncs d'arbre tan enormes.